

கதா காலம் - மகாபாரத மறுவாசிப்பு நூல் ஓர் ஆய்வு

ரா. சுசீலா அ. *

அ¹ தமிழ்த்துறை, அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, காங்கேயம்-638701, தமிழ்நாடு, இந்தியா

A Study on Kadha Kalam – A Retelling of the Mahabharatham

R. Susheela a,*

^a Department of Tamil, Government Arts and Science College, Kangeyam-638701, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
susheela.dpm@gmail.com

Received: 07-02-2022
Revised: 01-05-2022
Accepted: 07-05-2022
Published: 06-07-2022

ABSTRACT

The retelling of great epics has been a great success in recent times both at the international and national levels. Retelling is a technique that authors use to present their offbeat perspective on the great epics or characters of the epics. It gives novel dimensions, raises eccentric questions and voices for the voiceless and suppressed characters of the epics. Ramayana and Mahabharatham are the two famous Indian epics that have been retold in many Indian languages by many authors of different times. One of such retellings is Katha Kalam by Devakanthan written in the Tamil language, which sheds a different light on the story of Mahabharatha. The author tries to give possible explanations for the mythical attributes and incidents described in the epic. This article analyzes the novel through psychological and feminist lenses.

Keywords: Mahabharatham, Indian Epic, Devakanthan, Kadha Kalam

முன்னுரை

மனித இனம் தோன்றி மொழி என்ற ஒன்று உருவாகி பேச ஆரம்பித்த ஆதி காலங்களிலேயே கதைகள் தோன்றிவிட்டன. அதாவது வரி வடிவம் உருவாவதற்கு முன்பே கதைகள் தோன்றின எனலாம். உலகின் மூத்த நாகரீகங்களையுடைய நாடுகளின் தொன்மக் கதைகள் அனைத்தும் வாய்மொழி வடிவமாகவே அடுத்த தலை முறைக்குக் கடத்தப்பட்டன. அவ்வாறே இந்தியாவின் இரு பெரும் இதிகாசங்களான இராமாயணமும், மகாபாரதமும் வாய்மொழி வாயிலாகவே மக்களிடம் பரவின.

"நம் நாட்டின் ஆதிக் கதைகள் இராமாயணமும் மகாபாரதமும் தான். கல்வியறிவு பரவாத நாட்டில், ஊருக்கு ஓரிருவருக்கு மட்டுமே எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த நாட்டில் இவ்விரண்டு கதைகளும், மூலை முடுக்குகலெல்லாம் எல்லா மொழிகளிலும் பரவியது எத்தனை ஆச்சரியம்!" என்கிறார் (Subbarao, 2020). இத்தகைய சிறப்பு மிக்க இதிகாசங்கள், பல்வேறு காலங்களில், பல்வேறு படைப்பாளர்களால், பல்வேறு மொழிகளில் மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய ஒரு மகாபாரதக் கதையின் மறுவாசிப்பே தேவகாந்தன் எழுதிய கதா காலம் என்கிற புதினம்.

மறுவாசிப்பு - ஓர் அறிமுகம்

ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட கதையை மீண்டும், மீண்டும் படித்து, அக்கதைமாந்தர்கள் பேசிய, பேசாமல் விட்ட விஷயங்களை வைத்து அக்கதையை ஒட்டிய வேறொரு கதையை எழுதுவதை மறுவாசிப்பு என்கிறார்கள். "மறுவாசிப்பு என்பது 'Retelling' என ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படுகிறது.

இதற்கான நேர் சொல்லாக 'மறு கூறல்' என்ற தமிழ்ச் சொல் இருக்க மறுவாசிப்பு என வழங்கப் படுவது வாசகனையும் உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. எழுத்தாளனும் ஒரு வாசகன் என்பதை காட்டுவதாக உள்ளது" (Subbarao, 2020). இம்மாதிரியான கதைகளைக் குறிப்பிடும்போது ஒரு முறை ஹிந்து தமிழ் திசை பத்திரிக்கை Re narration Stories அதாவது மறுகூறல் கதைகள் என்றது என சுப்பாராவ் தனது மீண்டெழும் மறுவாசிப்புகள் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கதாகாலம்-நூலமைப்பு

இந்தியாவின் ஆதிக்கதையான ஜெயாவை (மகாபாரதம்) ஆதிக்கதை சொல்லிகளான சூதர்களே கூறும் பாணியில் கதை அமைப்பை அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர் தேவகாந்தன். வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் வெவ்வேறு சூதர்கள் அல்லது கதை சொல்லிகள் கதை கூறுவதாக அமைத்துள்ளனர். ஜனமேஜையன் காலத்திலேயே வைசம்பாயனின் சீடன் கதை கூறுவதாகவும், வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் (கி.மு., கி.பி. என) வெவ்வேறு சூதர்கள் கதை கூறுவதாகவும், இக்கதைகூறல் இந்திய நிலப்பரப்பின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் நடைபெறுவதாகவும், இலங்கையில் கூடக் கதைகூறல் நடைபெறுவதாகவும், அது கூத்து நாடக வடிவில், பாடல் வடிவில் கதை கூறல் அமைவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. குருவம்சத்தின் முக்கிய மன்னர்களை மட்டும் தொட்டு பின் மகாபாரத நிகழ்ச்சிக்குள் வருகிறார். மகாபாரத நிகழ்ச்சிகளிலுமே சிலவற்றை மட்டுமே தொட்டு கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார்.

கதாகாலம் காட்டும் புதியபார்வைகள்

புரு கதையை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதானால், இதுவரை யாரும் கேட்காத ஒரு முக்கியக் கேள்வியை முன்வைக்கிறார் ஆசிரியர். கதை சொல்லும் சூதனின் மனவோட்டமாக, ஒரு வேளை உண்மையில் புருவின் இளமையைத் தான் யயாதி பெற்று இன்பம் அனுபவிக்கிறான் என்றால், சர்மிஷ்டையிடம் அவன் செல்லும் போது, அவள் யயாதியை யாராகப் பாவிப்பாள் என்கிறார் ஆசிரியர். பெரியன்னையாகிய தேவயானி கூட எவராய்ப் பாவித்திருத்தல் கூடும்? என்கிறார். யயாதியைத் தழுவுகையில், அது தன் மகனின் இளமை என்று தன் மகனின் நினைவு எழாதா? என்கிறார் தேவகாந்தன். இது ஒரு மாற்றுப் பார்வையாக, யோசிக்க வேண்டிய கேள்வியாகவே படுகிறது.

"தந்தையாகிய யயாதி தன் மகனாகிய புருவின் யௌவனத்துக்கு தன் வயோதிபத்தை மாற்றிக் கொண்டான் என்று வைத்தால் அதுவே குரு குலப் பெண்களின் நெஞ்சுகளுள் குமுறி எழுந்த மவுன அவலவோசைகளின் தருணமாகி விடுகிறது. மகனின் இளமையைக் கொண்டு காம இச்சைகளைத் தணிக்க ஓடி வந்த யயாதியை சர்மிஷ்டை யாராக உணர்ந்திருப்பாள்" (Devakanthan, 2016).

வியாசபாரதம் பீஷ்மர் மனதளவில் பாண்டவர் பக்கம் இருப்பதாக கூற, ஆசிரியர் தேவகாந்தனோ பீஷ்மர் துரியோதனர் பக்கம் இருப்பதாகவே காட்டுகிறார். அவர்கள் பாண்டவர்களை குருகுல வம்சமாக நினைக்காமல் குந்தியின் பிள்ளைகளாக எண்ணியதால் தான் அஸ்தினாபுரத்தைத் தராமல் காண்டவ வனத்தைத் தந்தார்கள் என குந்தியின் மனவோட்டமாக சித்தரிக்கிறார் தேவகாந்தன்.

"காண்டவப் பிரஸ்தமா...? காண்டவப் பிரஸ்தமா? அழிந்த அந்த நகரமா? என் பிள்ளைகளுக்கு?" நித்திரையிலும் புலம்பினாள் குந்தி. அத்தினாபுரம் முடிவாய் திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளுக்கே போய்விட்டதே என்பதை அவளால் தாங்கமுடியவில்லை. தன் பிள்ளைகள் குருகுலத்தார் இல்லையென்பதை பீஷ்மனும், திருதராஷ்டிரனும், காந்தாரியும் சாதித்துவிட்டார்களேயென்று அவள் உள்ளூள் புழுங்கினாள் (Devakanthan, 2016).

அர்ச்சுனன், காண்டவ வன எரிப்பில், அங்கிருந்த வேடர் இன மக்களை எல்லாம் அவன் அழித்ததற்குக் கூட அவன் வேடனாகிய ஏகலைவன் திறமை மீது காண்ட பொறாமையே காரணம் என்பதாகக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். ஆசிரியர் காட்டும் இந்த உளவியல் பார்வை புதியதாக உள்ளது (Devakanthan, 2016).

வியாச பாரதத்தில் திரௌபதி, திருதராஷ்டிரனிடம் இரண்டு வரங்களால் தர்மன் மற்றும் கணவர்களின் விடுதலையைப் பெற்று, மூன்றாவது வரம் எதுவும் கேட்கவில்லை என வர தேவகாந்தனோ, மூன்றாவதாக மீண்டும் சூதாட வேண்டும் என்று வரம் கேட்டதாக எழுதுகிறார் (Cho, 2004). மறுவாசிப்பாக எழுதுவதே ஆனாலும் சரியான அல்லது காரணத்துடன் கூடிய அனுமானமாக இருந்தால் பரவாயில்லை. எந்தக் காரணமுமின்றி, திரௌபதி தான் மீண்டும் சூதாட வேண்டினாள் என எழுதியிருப்பது தேவையற்றதாகவே தோன்றுகிறது. அதற்கான எந்த நியாயத்தையும், காரணத்தையும் அவர் நூலில் வெளிப்படுத்தவில்லை.

இயற்கை இகந்த நிகழ்வுகளும் ஆசிரியர் காட்டும் நடைமுறை பொருத்தப்பாடும்:

குருகுலத்தின் ஆரம்பகால அரசன் யயாதிக்கு சுக்கிராச்சாரியார் இட்ட சாபம் என்பது, வெறும் கோபமே. சாபம் என்பதன் பின்னணியில் உண்மையில் நிகழ்ந்தது என்னவாக இருக்கும் என மிகை கற்பனைக்கு நடைமுறை நிகழ்வு காண முயலும் அவர், யயாதி நோயில் விழுமாறு செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என விடை காண்கிறார்.

“யயாதி பௌருஷமிழந்து பெருநோயில் விழும்படி ஆக்கப்பட்டானென்று இதற்கு அர்த்தம் கொள்ளலாம். யயாதி நோயிழக்கும் வழி நாடிச் செல்ல, புரு ராஜ்ய காரியங்களை நடத்தியதே மெய்யில் நடந்திருக்கக்கூடும் (Devakanthan, 2016).

இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. யயாதி தன் நோய் தீர்க்க வழியோ, மருந்தோ தேடிச் செல்லுகையில், வெறும் இராஜ்ஜிய காரியங்களைக் கவனித்துக் கொள்வது மட்டுமே தேவை என்றால், அதை மற்ற மகன்களும், குறிப்பாக மூத்தவன் ஏற்றுக்கொண்டு இருப்பான். இராஜ்ஜியத்தைக் கவனிப்பதை மற்ற மகன்களும் மறுக்க வேண்டிய அவசியமோ, புரு தான் இராஜ்ஜியத்தைக் கவனிக்க வேண்டிய கட்டாயமோ இல்லை. மிகை கற்பனைக்கு ஆசிரியர் தன் அனுமானத்தின் மூலம் யதார்த்த நிகழ்வைப் பொருத்த முற்படும் இந்த இடம் சற்று சறுக்கவே செய்கிறது.

சிகண்டி, அம்பையின் மறுபிறவி என வியாச பாரதம் கூற, தேவகாந்தனோ, காட்டில் தவங்களாலும், ஆயுதப் பயிற்சியாலும் பெண் உடம்பில் ஆண்மை வலுப்பெற்றாள் என்கிறார். எங்கெங்கோ சுற்றித் திரிந்து இறுதியில் யதுசேனன் என்ற அரசன் அரண்மனையை அடைய அவர் அவளைத் தன் பிள்ளையாக ஏற்றுக் கொள்ள சிகண்டி என்ற பெயர் மாற்றத்துடன் பீஷ்மரை அழிக்கக் காத்திருப்பதாக எழுதுகிறார்.

“வெடித்துச் சிதறும் எரிமலையாய்

சிகண்டியெனும் மறுநாமம் மெடுத்துத் தன்

காத்திருத்தலைத் தொடர்ந்தாள் அம்பை”

(Devakanthan, 2016)

ஆனால் இதில் வயது வேறுபாடு தோன்றும் என்பதை ஆசிரியர் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. அம்பையே தொடர்ந்து சிகண்டி என்ற பெயரில் உயிரோடு இருந்ததாக எடுத்துக்கொண்டால், போரின் போது சிகண்டிக்கு மிக வயதாகியிருக்கும்.

மகாபாரதம் - உண்மையும் புனைவும்

மச்சகந்தியாகிய சத்தியவதியின் பிறப்பை புனைவுக் கதை என்றே கூறிச் செல்கிறார். காலகாலக் கதையுரைப்பில் அற்புதமான வளர்ச்சி கண்டதுதான் யோஜனகந்தியின் புனைவு” (Devakanthan, 2016).

சில புனைவுகளுக்கு யதார்த்தம் என்னவாக இருக்கலாம் என்ற அனுமானத்தை அவரால் செய்ய இயலாத போது அதை அப்படியே விட்டுச் செல்கிறார். நடந்ததும், புனைவும் சேர்ந்ததே மகாபாரதம் என முடிவு கொள்கிறார்.

“கதையா, எல்லாமே கதைதானா? நடந்ததில்லையா?” கிரீச்சிட்டது சபையிலிருந்து ஒரு குரல்.

“ஆம் இது கதை தான். நடந்ததும், புனைவு கலந்ததுமே ஜெயக்கதை....” (Devakanthan, 2016)

கதை சொல்லும் சூதர்கள் தங்கள் திறமையைக் காட்ட (கதை சொல்லும் திறன்), தம் விருப்பத்திற்கு மகாபாரத நிகழ்ச்சிகளை திரித்துக் கொண்டதாகக் காட்டுகிறார்.

“கதைவிரிப்பது எங்கள் உரிமை, அதையே ஒரு சூதன் தன் வாழ்நாளின் கடமையாகவும் கொள்வான்” (Devakanthan, 2016).

மகாபாரதம் - பெண்களின் துயரக்கதை

மகாபாரதம் நெடுகிலும் பெண்களின் துயரங்களே கதையாக அமைந்திருப்பதாக, அவர்களின் அழகையும், துன்பமுமே கதை முழுக்க நிறைந்திருப்பதாக ஆசிரியர் பதிவு செய்கிறார்.

“அக்காதை நெடுகிலும் பிரதம பெண் பாத்திரங்கள் எல்லாமே எதற்காகவோ மவுனமாய் அழுது கொண்டும், அதன் நிவர்த்தியறியாது கலங்கிக் கொண்டும், மூலங்கள் வெளிக்கிற தருணங்களில் வெளியாகவோ, உள்ளாகவோ சீறிக் கொண்டும் தான் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று பட்டது அவனுக்கு” (Devakanthan, 2016).

அது உண்மையும் கூட அம்பா, அம்பிகா, அம்பாலிகா, காந்தாரி, திரௌபதி, மாத்ரி என அனைவருமே, ஒரு வகையில் துயரமுடையவர்களாகவே உள்ளனர். அவர்கள் பட்ட காயங்கள் காலத்திற்கும் ஆற்றமுடியாதவையாகவே இருந்தன. ஆனால் அவர்களின் துயரங்களுக்கு காரணமோ ஆண்களின் செயலாகவே இருந்தது. யுகத்தின் முடிவில் என்ற நூலில் இராவதி கார்வே அவர்களும் மகாபாரத காலத்தில் பெண்களின் கருத்திற்கு பெரிய அளவில் மதிப்பளிக்கப்படவில்லை. அவர்களின் வாழ்க்கை பெரும்பாலும் ஆண்களின் செயலால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்கிறார்.

“மகாபாரதத்தில் உள்ள பெண்களின் வாழ்க்கை மற்றவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அவர்களுடைய சுகதுக்கங்கள், அவர்கள் நம்பியிருந்த ஆண்களின் கைகளிலேயே இருந்தது. வினையைச் செய்பவர் ஆண்கள், அவர்களது வினையை அனுபவித்தவர் பெண்கள்” (Iravati Karve, 2015).

அந்தக் காலத்து சமுதாய அமைப்பில் ஒட்டு மொத்த பெண்களின் நிலையும் இப்படித்தான் இருந்திருக்குமோ? என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

மகாபாரதத்தின் ஆதி பெயரான ‘ஜெயக்கதை’ என்பதற்கு விளக்கம் கூறவரும் ஆசிரியர், ஆம் இது பெண்களின் “ஜெயக்கதை” என்கிறார். பெண்களின் கதையாகவே, இக்கதையின் முக்கிய நிகழ்வுகள், பெண்களினால் நிகழ்ந்தவையாகவே உள்ளன என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

“இது “ஜெயத்தின் கதை”- எனப்படுகிறது. ஆம், பெண்களின் ஜெயக்கதை. சத்தியவதியின் காய்நகர்த்துதலிருந்து இது பிறக்கிறது. கதை நெடுகிலும் ஒருத்தியினதோ, பலரினதோ உள்ளுள்ளான கூறல்களும், மவுன ஓலங்களும், தவிக்கவியலா முனகல்களும் எழுந்துகொண்டே இருக்கின்றன” (Devakanthan, 2016).

அதிகத் துயரத்தையும் பெண்களே அனுபவித்துள்ளனர். முக்கியச் செயல்களையும் அவர்களே பின்னின்று நிகழ்த்தினர் என்கிறார் ஆசிரியர்.

போருக்கான காரணம் - தெளிவற்ற பார்வை

மகாபாரதப் போரே திரௌபதி, குந்தி, காந்தாரி ஆகியோரின் விருப்பம் மற்றும் காய் நகர்த்தல்களினால் (செயல்களினால்) நிகழ்ந்ததாகக் கூறுகிறார் தேவகாந்தன். போரின் அழிவுக்கு அப்பெண்களே காரணம் என்று கூறுவது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாய் இல்லை. திரௌபதி தன் சபதம் முடிக்க போரை விரும்பினாள் என்றாலும் கூட, அவள் விரும்பியதால் போர் நடைபெறவில்லை. மாறாக, துரியோதனன் ஒரு சிறு பகுதியளவு நாட்டைக் கூடத் தரமறுத்ததே போரின் காரணம்.

மேலும் தர்மன் ஒருவேளை சூதாடாமல் இருந்திருந்தால் அவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலேயே இருந்திருப்பார்கள். அப்போதும் போரோ, திரௌபதிக்கு அவமானங்களோ நிகழ்ந்திருக்காது. தர்மனின்

சூதும், துரியோதனன், துச்சாதனன் மற்றும் கர்ணனின் செயல்களும் (திரௌபதியை சபை நடுவே மாண்பங்கப்படுத்தியது), வனவாசத்திற்குப் பிறகு துரியோதனன் நாடு தர மறுத்ததுமே போரின் அழிவுக்குக் காரணமாய் இருக்க, ஆசிரியர் தேவகாந்தன் பெண்களைக் (குந்தி, திரௌபதி, காந்தாரி) காரணம் காட்டுவது ஏற்புடையதாக இல்லை.

திரௌபதி தான் போருக்கு காரணம் என்ற கருத்து ஏற்புடையதில்லை என்பதை இராவதி கார்வே கூட தனது யுகத்தின் முடிவில் (யுகந்தா) என்ற நூலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“திரௌபதியால் தான் போர் மூண்டது என்ற ஆதாரமற்ற கற்பனை பெரும்பாலானவர்களின் மனத்தில் உள்ளது... ஆனால் திரௌபதி போரின் முக்கிய காரணமாக இருக்கவில்லை. என்றைக்கு குருடனான திருதராட்டிரன் மூத்தவனாக இருந்தும் கூட அவனை விலக்கிப் பாண்டுவிற்கு அரசப்பதவி அளிக்கப்பட்டதோ, அன்றே போருக்கான விதை விதைக்கப்பட்டு விட்டது. மிகச் சிறிய வயதிலிருந்தே திருதராட்டிரனின் பையன்களுக்கும், பாண்டுவின் பையன்களுக்கும் விரோதம் இருந்து வந்தது. திரௌபதியின் திருமணம் நிகழும் முன்பே பாண்டவர்களை அழிக்கும் முயற்சி தொடங்கிவிட்டது.... திரௌபதி, 'கிருஷ்ணா! என்னுடைய முடியை எவன் பற்றியிழுத்தானோ, என்னுடைய முடியில் எந்தப் பாவியினுடைய கைப்பட்டதோ, அவன் மீது இரக்கம் காட்டாதே' என்கிறாள். குந்தியும், இத்தகைய செய்தியையே, தர்மனுக்குச் சொல்லியனுப்பினாள். ஆனால் பாண்டவர்களும், அவர்களின் சார்பாகக் கிருஷ்ணனும் போரைத் தவிர்ப்பதென முடிவு செய்தனர். இரங்கத்தக்க நிலையில் பிச்சையெடுப்பதைப் போல, ஐந்து ஊர்களைக் கேட்ட போது, 'ஊசி முனையின் நிழல் படியுமளவு கூட இடம் தர முடியாது' எனத் துரியோதனன் கூறினான். அப்போது போர் செய்யவேண்டியதே ஆயிற்று” (Iravati Karve, 2015).

பாண்டவர்கள் ராஜ்ஜியத்தில் ஒரு பங்கையாவது பெறுவதற்கும், துருபதனின் படைபலத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காக, திரௌபதியை அர்ஜுனுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஐவருக்கும் திருமணம் செய்யும் ஏற்பாட்டின் மூலமாக பாண்டவர்களிடையே ஒற்றுமையைப் பேணினாள் குந்தி. அதுவரை வேண்டுமானால் அவள் பங்கை ஏறுகொள்ளலாம். போர் துவக்கத்தின் முன் கர்ணனிடம் சென்று வரம் பெற்றது, பாண்டவர் வெற்றிக்குத் துணை செய்ய என்பது உண்மையே ஆனாலும், போரின் காரணம் திரௌபதியோ, காந்தாரியோ, குந்தியோ அல்ல என்பதே உண்மை. ஆனால் ஆசிரியரோ அஸ்தினாபுரம் விதவையர்களின் நாடாக மாறியதில், யார் பங்கு எவ்வளவு, யார் காரணம் என எண்ணும் பொழுது அதில் தன் பங்கு எவ்வளவு என திரௌபதி எண்ணுவதாக எழுதுகிறார்.

“அத்தினாபுரம் பெரும்பாலும் விதவையர் நாடாகியிருந்தது. மாளிகையும் பெரிய விதிவிலக்காயில்லை. அழுகையின், அவலத்தின் மவுன ஓலங்கள் எழும் இரவுகளை இன்னும் அது உடைத்ததாயே இருந்தது. எப்படியிருந்த அரண்மனை! இப்போது...? யார் இதன் காரணம்? தருமனா, துரியோதனனா, காந்தாரியா, குந்தியா அல்லது பீஷ்மனா, சத்தியவதியா?... ஒரிரவு அவள் நினைத்துப் பார்த்தாள்: 'என் பாவத்தின் பங்கு எவ்வளவு?' (Devakanthan, 2016).

கடைசியிலும் கூட பரிசித்துக்கு முடிதட்டிவிட்டு மஹாபிரஸ்தம் செல்லும் போது கூட தர்மன், பொய் கூறியதையும், அர்ச்சுனன் அண்ணனாகிய கர்ணனைக் கொன்றதையும், நினைத்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு, அதைக் கழிக்கவும், மறக்கவும் முயன்று கொண்டு சென்றதாகவும், பீமன், நகுல, சகாதேவர்கள் எந்த நினைவும், வருத்தமும் இன்றிச் சென்றதாகவும் கூறும் ஆசிரியர் தேவகாந்தன், திரௌபதி தன் பாவங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கழித்துக் கொண்டு வந்ததாகவும் கூறுகிறார்.

“துரோபதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தன் பாவங்களை எண்ணிக் கழித்துக் கொண்டே வந்தாள்” (Devakanthan, 2016).

குந்தி, காந்தாரி, சத்தியவதி ஆகியோர் கூட ஏதோ ஒரு வகையில் ஒவ்வொரு தவறு செய்திருப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் கதைப்படி திரௌபதி, எவ்வித தவறும் செய்ததாக இல்லாதிருக்க, ஆசிரியர், அவள் தன் பாவங்களை எண்ணிப்பார்ப்பதாகக் காட்டுவது ஏற்புடையதாக இல்லை. அரசவையில் மாண்பங்கப்படுத்தப்பட்டு நின்ற நிலையில் துச்சாதனன் இரத்தம் பூசியே கூந்தல் முடிப்பேன் எனக் கூறியதையும், வனவாசம் முடிந்த பின், சமாதான நடவடிக்கைகளை விரும்பாமல், போரை விரும்பியதைப் பாவம் என்கிறாரா? எனப் புரியவில்லை. அர்ஜுனன் மீது தனிப்பிரியம்

காட்டியதே அவள் கீழே விழுந்ததன் காரணம் என வியாசபாரதம் காட்ட இவரோ ஏதோ அவளே, போரின் அழிவுக்கே காரணம் என்பது போல் காட்டுகிறார்.

தர்மனின் ஜீவாவஸ்தை

வியாசபாரதத்தில், தர்மன் பின் செல்லும் நாய், தர்மதேவதையாகக் காட்டப்பட, இவரோ அதுவே தர்மனின் பாவமென்பதாகக் காட்டுகிறார். அவன் புண்ணிய ஆத்மா என்பதால் பூத உடலுடன் சொர்க்கம் சென்றதாக வியாசபாரதம் கூற, ஆசிரியரோ, தர்மனின் பாவங்களால் தான், அவன் முதலில் ஜீவ உடல் பிரிந்து சொர்க்கம் புகாமல், ஜீவ உடலுடன், ஜீவ அவஸ்தை கொண்டான் என்கிறார் ஆசிரியர்.

“யுதிஷ்டிரன் நேரே பார்த்தபடி போய்க் கொண்டிருந்தான். மற்றவர்களும் அப்படியே. அப்போது அருகில் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு கருநாயைக் கண்டான் பீமன். ‘ஓ! தர்மதேவதையின் துணையோ?’ என்று உடனடியாக எண்ணமெழுந்தாலும், பிறகொரு சிந்தனையில் அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான். தர்ம தேவதையே துணையாக வந்திருக்குமெனில் முதலில் யுதிஷ்டிரனே ஜீவன் உடல் பிரித்துச் சொர்க்கம் புகுந்திருக்க வேண்டும்” (Devakanthan, 2016).

“பின்னாலெழுந்த சத்தங்களில் தம்மில் நால்வர் பிரஸ்தானம் அடைந்துவிட்டமை தெரிந்தான் யுதிஷ்டிரன். பெரிய உருவத்தின் அசைவு நிழலாய் பக்கப் பார்வையில்பட பீமன் மட்டும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பக்கத்தில் கருநாயொன்று கூடவே வந்துகொண்டிருப்பதும் கண்டான். அதை அவனால் விரட்டிவிட முடியாது. தன் பாவம் துரத்திக் கொண்டிருக்கறதெனத் தெரிந்தான்.....”.

“பின்னால் பெரிதாய்ச் சத்தம் ஒன்று கேட்டது. நிசப்தம் தொடர்ந்தது. சரி, பீமனும் போய்விட்டான்! என நினைத்துக் கொண்டு இன்னும் கழல்படாத ஜீவ அவஸ்தை கொண்டான் யுதிஷ்டிரன். கருநாய் கூடவே சென்று கொண்டிருந்தது” (Devakanthan, 2016).

முடிவுரை

நாவலின் வடிவமைப்பே மகாபாரத கதை சொல்லிகளின் கதை கூறும் போக்கில் அமைந்துள்ளது. மகாபாரத கதையே பெண்களின் துயரக் கதை என்று கூறுமளவிற்கு, அக்கதையின் முக்கிய பெண் பாத்திரங்களின் துயரத்தை அலசியுள்ளார் ஆசிரியர். அதேசமயம் அப்பெண்களே போரின் அத்துணை கொடுமைகளுக்கும் காரணமானவர்கள் எனக்கூறுவது ஏற்படையதாக இல்லை. பொதுவாக மற்ற மறுவாசிப்பாளர்கள் அல்லது எழுத்தாளர்கள் பார்க்காத சில புதிய நோக்குகளை, சில நிகழ்வுகள் மீது ஆசிரியர் செலுத்துகிறார். உதாரணத்திற்கு இன்பம் அனுபவிக்க என்று புருவின் இளமையை வாங்கிச் செல்லும் யயாதியை, புருவின் தாயான சர்மிஷ்டை எவ்வாறு அணைப்பாள், தர்மன் பின் செல்லும் நாயை பாவத்தின் அடையாளமாக கூறுவது, போன்ற நிகழ்வுகளைக் கூறலாம். அதீத கற்பனை அல்லது இயற்கை இகந்த நிகழ்வுகளுக்கு, நடைமுறை நிகழ்வுகளை அல்லது சாத்தியக்கூறுகளைப் பொருத்த முயன்று, சில இடங்களில் வெற்றியும், சில இடங்களில் இடறவும் செய்கிறார் ஆசிரியர்.

References

- Cho, (2004), Mahabharatham Pesukirathu, 6th Edition, Alliance Company, Chennai, India.
 Devakanthan, (2016), Katha Kalam, 1st Edition, Natrinai Pathippagam, Chennai, India.
 Iravati Karve, (2015), Yugattin Mudivil, 2nd Edition, Sahitya Akademi, New Delhi, India.
 Subbarao, C., (2020), Meendelum Maruvassippugal, 2nd Edition, Bharathi Puthakalayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License